

IGOR TORKAR

Deset klošarskih sonetov

Klošarjeva prošnja

Hudobni dnevi v zapuščeni uti,
kjer pležavam sam v samoti kruti,
srce za hip že pade kdaj v tišino
in diham, diham votlo bolečino,

kot da na prsih je kamnita klada,
draténi košček živcev v suhem mèsu
boli kot želo lačnega obada
in misel kolne v onemoglem besu ...

saj v meni – kot v razpočenem kozarcu,
ki zvrnjen sredi počene police
ostal je neuporaben po udarcu –

so le še prah, smeti, trhleno lice ...
Izpij mi kri iz duše, žejna Smrt,
da v grobu mi kosti obral bo lačni krt ...

Klošarjev smeh

Vse manj iz mojega je grla smeha,
naduha ga preganjati ne neha,
smeh ne kaplja, ne teče več iz mene zame,
on teče, žubori iz flaše vina – vame!!

Utopí skrbi, v potrtem srcu up budi,
opit Francè Prešeren pel je – se mi zdi,
ej, ta iz flaš tekoči smeh je zviti klovn,
prepriča ovce, da je bojeviti oven,

iz mene splakne vonje že umrlih rož,
ko v mojem srcu ždi le v klobčič zviti gož,
ko slišim v kletkah ujete neme slavčke peti

so v suhem grlu onemeli upi ujeti ...
takrat iz flaš tekoči smeh se razcveti
v dišeče rože fantovskih noči in dni ...

noči in dni norosti,
noči in dni mladosti ...

Klošar notorični kadilec

Kot ljubico sem vzel si cigareto,
sem gnetel s prsti njeno kožo belo,
da ji telesce v moje prste ujeto
vse bolj in bolj po strasti je hlepelo.

V pričakovanju vdano je drhtela,
skoz moja usta vame je puhtela,
ko vžgala je vžigalica poljube,
je v strasti tlela do poslednje gube.

Za kratko sem v omami se izgúbil,
ko zadnjo slast iz nje sem odpoljúbil,
z ožganih ust v pepelnik je zmedlela ...

Strast v lastnem ognju hitro je zgorela,
za njo od vekomaj le dim ostane
in mrzel kupček sivega pepela!!

Pijane sanje klošarja optimista

Perot pijanih sanj v nebo me dviga,
pod mano ziba zemlja se majava,
po njej preлива se krvi poplava,
atomska vojska vse mori, požiga ...

Sodobni Neron z bombico atomsko
prelep planet napadel je pogromsko,
hudobno je objestno govoril,
da on življenje sólo bo uničil.

Požgan planet se je v pepel sesedal ...
In Neron po pepelu je tacal
in tulil, da življenje je premagal ...

Potem je trudni krvolok zaspal ...
Ej ... iz pepela prav pod nos mu klije
zelen bršljan!!! Moj smeh planet oblije.

Klošarjev norčavi privid

Vse večkrat vdano doživim oseko spanja,
na meji spanja in zavesti bistro sanja
moj duh – ki bridko smešne mi privide drami:
Glej, glej ... Morana s koso na koščeni rami ...

Brž skrijem v ironije plašč prestrašeno srcé:
Grimase tvojega obrazka trudne se mi zdé! –
Preveč je naročil za koso. Trudna sem na smrt. –
Kaj praviš? Smrt na smrt utrujena? Na smeh mi gré!!

Z motorniško kosilnico olajšaj si obrt! –
Motorja se bojim – zvrnila bi se, prevarant! –
Pa prekloniraj se v baročno črnolasko! –

Povej še, kam naj odhitim, senilni zafrkant?? –
Na toplo morje, dragica, ne na Aljasko,
tam na počitnicah kosti si boš pogrela.

Bom tebe prej ujela! – Zaman se boš trudila!!
Sem trd kot kraška skala – koso boš zlomila ...

Klošarjevo bivanje brez barv

Vse več je ur, ko suho mislim le še belo,
a čutim črno. Vse je ... vse je črnobelo!
Ni dni, da barve mavrice bi zažarele,
da mlade rože upanja bi zacvetele ...

Pred zlobo beg je bel. Uvel razum je bel.
Zjezim se le še belo. Jok brez solz je bel,
so sanje bele, kri je bela, smeh je bel ...
In sivobele so oseke bivanja ...

Zaman o barvah cvetja so prerekanja,
saj ni več čistih mavric src, ne duš, ne uma!
In skrivam se in begam, tavam brez poguma

skoz trnjev – posušeno bel – življenja vrt ...
Na mizi bivanja je bel mrtvaški prt ...
Pod zemljo tolažljivo bel bo – črni krt ...

Klošarjeva poučna pesem

Morana vse kar živo je – morí,
še zemljo v mrtvo zemljo zaduši,
a v žilah zemlje kri ne skrepení!!
Spomladi mrtva zemlja oživi,

iz nje trobentica prirumení
in kronc in zvončkov beli, beli sij,
trobentice v rumene šopke rastejo,
se beli zvončki, bele kronce zibajo.

In ko grmičje je ozelenelo,
trobentice zatrobijo rumeno
in kronce, zvončki zazvonijo belo,

zvonijo, trobijo, zvonijo na – pogrebu,
ej, na premagane Morane zemeljskem pogrebu ...
veselo pomežikne sonce na pomladnem nebu!!

Klošar filozof

(Zdebeljeni sonet)

Ja. V meni in tebi – v človeku šopiri se pav,
nesmrtni NARCIS! Svoje glav in za tri domišljav!
Mi s cinično šalo je takle pouk sklepetal:
Ej, v grobno temino ne rini kot kruljavi krt,
verjemi, da res dobrosrčna je ljubica Smrt.

Vse rane telesa, srca in razuma zaceli,
sovražstvo pokoplje globoko na svoji parceli.
Smrt ni ljudožerka – ta bela je teta le vneta
tatica – ki ukrade mladosti cvetoča ti leta
in tudi starost, humanistka obzirno spravljava.

Nikoli ne síli v nobeno svetniško te zmernost,
sovraži na smrt shujševanje telesa in duše,
saj zvabi, recimo, na pohane mastne te skuše,
vilinsko šepče: Jej! – Krokaj! – in ljubi – popivaj!!

in – skratka – nobenih strasti pred vestjo ne prikričaj.
Verjemi – moj nauk je v temini življenja svetloba,
verjemi, da tetka Morana zares ni hudoba!!
Verjamem Narcisek – da – v tebi je – cinična zloba!!

Klošarjev krvavi smeh

Ko v mrazu me iz flaše vino greje,
ko shujšan Falstaff v meni se zasmije,
v požrešni čas laži – v resnico sejem,
prekleta jalovo se smejem, smejem ...

in jalov smeh vse bolj suši mi grlo,
da v njem mrmranje volje je umrlo,
so gosta megla sanje hrepenenja,
brez smeha zame ni, ni več življenja ...

Zdaj pred ljudmi in pred seboj se skrijem
in pijem, pijem – ko duša joče ...
Mlahavi um poslušati me noče

in ko srce le tiho še klopoče,
ko iz mehurja gosto kri izcejem,
se nemo, nemo se – krvavo smejem ...

Klošarjeva pesem o kamnu

Nekoč rodila te je v mukah živa skala,
ko so ljudi kladiva te iz nje izbila,
drobilcev grobih moč – mladost ti je razbila,
človeška roka te na cesto je zagnala.

In zdaj ležiš na "lebenštrasi", starec sivi,
živiš sred marčne sape, rose, sonca, vriskov,
zavor vozil in burje, v ledu gromov, bliskov,
razpadaš in drobiš se – v smrti prah minljivi ...

Ko vsega sit sem dvignil z roko te tresočo,
ko s sonca sem te hotel skriti v hladno travo,
si zdrknil z rok mi spet nazaj na cesto vročo

in mrzlo si pogledal me s kamnito glavo
in rekel: Tu umrem naj ... cesto utrjujem!!
O, kamen modrec, drug edini ... slišim ... čujem ...

